

[Rytter.]

synes Mindretallet er forkert; thi naar de økonomiske Forhold ikke er gode, kan man ikke vente at faa dygtige Ansøgere til disse Embeder. Vi maa have en dygtig Dommerstand, til hvilken vi kan stille strenge Fordringer, men saa maa de ogsaa paa den anden Side være vellønnede.

Nu ved jeg, at Flertallet vil sige: Ja, men selv om dette ikke skal skabe Præcedens, vil vi dog være med til at gøre det samme andre Steder, for vi vil ikke have, at de andre Steder skal kunne klage over, at vi kun stiller os ved Nibe-Løgstørs Side. Dertil vil jeg sige: Det har Danmark ikke Raad til, Danmark har ikke Raad til at dele Dommerembederne og saa samtidig give Dommerne en god Løn; det sidste har man kun Raad til, naar man indtager det Standpunkt, at der skal være saa faa og saa store Dommerembeder som muligt, dog vel at mærke saaledes, at de kan administreres forsvarligt og til Gavn for Befolkningen. Saa først bliver Embederne attraaeværdige for dem, der vil søge dem, og gode Uddannelsessteder for Fuldmægtigene, saa at de kan faa Udsigt til senere at gaa over i Dommerembeder som dygtige Dommere. Jeg er bange for, at den Udvikling, vi her er inde paa, vil sænke Dommerstandens Niveau, saa Dommere ikke mere kan indtage en saadan Stilling, som en Dommer bør kunne, og er der noget, der er farligt, ikke blot for Nibe-Løgstør Retskreds, men for alle Landets Retskredse, er det, at Retsplejen skal blive ringere, for en god Retspleje er dog noget af det vigtigste i et Samfund.

Den ærede Ordfører kom med en lille Bemærkning om, at Mindretallet hovedsagelig bestod af Jurister, om ikke udelukkende. Fra dette maa jeg tage absolut Afstand. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at den ærede Ordfører talte af bedste Overbevisning, naar han talte om, at han vilde tage Hensyn til Landets Børn, men den ærede Ordfører maa heller ikke tvivle om, at vi, som hører til Mindretallet, vil gøre det samme. Og det er ikke rigtigt, at det kun er Jurister. Hvem var det, som fik de tidligere Justitsministre, først Rytter og siden Steincke, til at fremsætte Forslag om Sammenlægning af Dommerembeder? Det var den danske Befolkning, som rundt omkring sagde: vi har for mange Embeder. Sagen blev taget op af Sparekommissionen, og i den var der ikke mange Jurister. Den blev ogsaa taget op af Administrationskommissionen, og i den var der heller ikke

mange Jurister. Finansudvalget beskæftigede sig ligeledes med Spørgsmaalet, og i Finansudvalget sidder der dog ikke udelukkende Jurister, men blot nogle faa Jurister. Sagen kom ogsaa frem under Finanslovdebatten i 1925, ved hvilken Lejlighed den daværende Justitsminister Steincke med rammende Ord sagde, at det var henstillet til ham fra alle Partiers Side nu at skære igennem, saa at vi kunde komme ind paa den rigtige Retningslinie. Det er den Retningslinie, vi anser for at være brudt ved dette Lovforslag, og vi anser den for at være brudt, fordi Administrationen ikke har opfyldt de Løfter, vi herinde havde givet Nibe i sikker Tro paa, at naar fire Partier stod bag ved det, vilde det ogsaa blive opfyldt. Det er denne Utilfredshed, som er Grunden til Fremsættelsen af dette Lovforslag.

Mindretallet vil derfor ikke kunne medvirke til Forslagets Gennemførelse, hvilket vil fremgaa af vor Afstemning, naar Forhandlingerne er afsluttet.

Justitsministeren (*E. Thune Jacobsen*):

Medens et Flertal inden for Udvalget har indstillet Forslaget til Vedtagelse, har et Mindretal indstillet, at Forslaget ikke gennemføres. Mindretallet motiverer i Betænkningen i første Række sin Indstilling ved at henvise til det i Aarene efter 1920 under daværende Minister, det ærede Medlem Hr. Rytters Ministerperiode, fastlagte almindelige Princip: en Indskrænkning af Dommerembedernes Antal. Denne Indskrænkning begrundedes dels med, at Arbejds mængden paa mange Dommerkontorer ikke var tilstrækkelig, dels med finansielle Hensyn. Det ærede Medlem Hr. Rytter fremhævede under første Behandling, at dette almindelige Princip efter hans Mening stadig bør være Udgangspunkt for Overvejelserne, saa at der maa kræves ganske særlige Grunde for den Afvigelse fra Princippet, som det foreliggende Lovforslag betyder.

Over for denne almindelige Betragtning maa jeg gøre gældende, at det, uanset hvad Tilfældet har været i Aarene lige efter 1920, ikke længere kan siges, at Arbejds mængden er for ringe paa Dommerkontorerne. Ganske enkelte Undtagelser kan naturligvis forekomme, men det er mit bestemte Indtryk, som er bekræftet ved Samtaler med mange Dommere, at der nu i det hele er rigeligt at bestille paa Dommerkontorerne. Arbejds mængden overstiger endog ved ikke faa Dommerembeder, hvad der er rimeligt og ønskeligt. Hertil har Lovgivningens Udvik-